

Prædiken til Bededag

En vigtig ting, når man beder, er at huske, at kraften og magten udgår fra Gud.

Virkeligheden er, som Gud ser den. Virkeligheden er ikke som vi ser den.

Mennesket skal ifølge Guds søn leve i to tider; i evigheden og nutiden. Vi skal altså ikke leve i fortiden, som jeg personligt ofte er fristet til. Det har imidlertid kun begrænset værdi, selvom der i fortiden er meget, der har almen menneskelig gyldighed og derfor er af en blivende art, som kan minde en om evigheden.

Men det værste for et menneske, der gerne vil forstå, hvordan Guds søn siger, vi skal bede er at leve i fremtiden.

Det er jo meget let og vi gør det alle alene fordi vores biologiske anlæg sender vores lidenskaber i den retning, så vores tanker om fremtiden giver os både håb og frygt.

Det problematiske ved fremtiden er, at vi ikke kender den, og derfor fristes vi til at fylde den med uvirkelige forestillinger. Det er skidt kristeligt set, fordi fremtiden er den tid, der mindst ligner evigheden.

Fremtiden er det der allermest binder os til det materielle liv med bekymringer og frygt. Fortiden er i det mindste fastfrosset og bevæger sig ikke længere.

Vores fremtidsfikserede tid har det derfor særlig svært med at bede, fordi vores samtid er fuld af tankekonstruktioner som evolution, humanisme, socialisme, kapitalisme eller liberalisme osv. som retter menneskers opmærksomhed mod fremtiden, på en måde så man går helt op i timelige og dennesidige.

"Så godt som alle laster henter deres styrke i fremtiden" siger C.S. Lewis. Taknemmeligheden skuer bagud, og kærligheden fokuserer på nutiden, men frygt, grådighed, begær og ambitioner retter sig mod fremtiden.

Derfor skal vi holde fast i at bønnens tid er nutid og evighed. Hvis vi ikke har det udgangspunkt, når vi hører Jesus tale om, at der skal gives den der beder og at den

der søger skal finde, så vil vi blive skuffede over vores bønner, når vi mener, de ikke er blevet hørt: Jeg bad om at få det nye job, men fik det ikke. Jeg bad om fred i verden, men den kom ikke, altså hører Gud mig ikke eller han er slet ikke til.

Sådan løber ens bønner ud i sandet og styrker ikke ens indre liv.

Vi går jo alt for tit ud fra at Gud må se tingene som vi ser dem: At Gud ser nogle ting som nutidige, husker andre ting som fortidige og afventer det, der vil ske i fremtiden.

Sådan er det ikke, men her ligger en af snublestenene når vi beder. Vi vil altid have svært ved at forstå Guds perspektiv, fordi vi naturligvis ikke ser virkeligheden, som Gud gør det.

Derfor må vi må forsøge ud fra vores egen virkelig at finde lignende situationer, som kan hjælpe os til det. Jesus selv giver os hjælpen, at vi skal kalde Gud far.

Guds perspektiv, siger Jesus, ligner altså faderens perspektiv, vores perspektiv er børnenes.

Når børn bliver stoppet i at proppe sig med slik af deres far eller standset i at lege på vejen, så har vi erfaringen at børn skriger, græder, blive sure over at blive standsede i det, de syntes var så godt, men hvis de har tillid til deres far, så går de med ham ind på en anden vej end de havde forestillet sig.

Faderen har et perspektiv på virkeligheden, kan et tillidsfuldt barn tro, som gør, det er bedst at gøre som han siger og lægge slikposen til side og lege i haven.

Barnet forstår ikke faderen, fordi hans handlinger har mange andre koordinater: sundhed, biler, huller i tænderne osv., som barnet ikke har.

Sådan med Gud fader: de bønner, et menneske beder i dag, er blot nogle af de uendeligt mange koordinater, den himmelske far bruger til at harmonisere f.eks. morgendagens vejr.

Men ak, beder man så om godt vejr, så høsten kan komme i hus og det går i opfyldelse, så har vi tendens til at tænke, at Gud sikkert hele tiden har vidst, at nogen ville bede de bønner, og at de i så fald slet ikke har

bedt frit, men man har været forudbestemt til at bede, som man gjorde. Vejret ville have været det samme.

Man har tendens til at tænke, at al vejr, ligesom vi ser vores liv, er resultatet af en årsagsrækkefølge, som kan spores helt tilbage til verdens skabelse, så man tror, at alt, både på den menneskelige og den materielle side er forudbestemt fra starten.

Men sådan er det ikke, selvom vi har et problem med at forbinde solskinsvejret i dag med vores konkrete bønner i går.

Det har vi pga. vores opfattelsesevne af tiden. Vi lever og tænker fra fortid til fremtid, fra vores fødsel til vores død. Det er en rejse, hvor punkt a fører til punkt b. Døden har så at sige i sin uundgåelighed kastet et slør over vores øjne, som også er et slør af frygt, tvivl og en grundliggende angst.

Derfor har vi problemer med at forbinde det åndelige univers med det håndgribelige univers. Det betyder vi opfatter virkeligheden som en række af begivenheder, som gør det svært at se, hvor vores frihed bliver af og hvad

det betyder, at Gud af kærlighed har skabt mennesket med frihed.

Men lad os igen bruge billedet af faderen og barnet. Når faderen af kærlighed tager slikket fra barnet, er det fordi, han kan se virkeligheden på en mere kompleks måde.

Men det sker, fordi han ønsker barnet skal vokse op til at blive et selvstændigt menneske, der træffer sine egne valg og former sit eget liv i frihed.

Det er netop derfor skal, det ikke spise for meget slik og lege på gaden, selvom barnet er ved at bygge en legoby og kun mangler at fylde brandstationen med chokolade, og derfor bliver rasende over at blive taget væk fra gaden.

Derfor skal vores bøn have den underliggende tanke, som beskrives i salme 130:

Israel vent på Herren, for hos Herren er der troskab, hos ham er der altid udfrielse.

For vi mennesker, der lever i nutiden, er af vores himmelske far skabt til at leve i evigheden.

Amen.

